

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. K., a. s., so sídlom C.**, IČO: X., proti žalovanému **S. spol. s r. o., so sídlom B.**, IČO: X., právne zast. Mgr. P. K. advokátom, so sídlom L., **o zaplatenie 137 339,90 € (4 137.500,- Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. novembra 2008 č. k. 22 Cb 586/2001-443, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. novembra 2008 č. k. 22 Cb 586/2001-443 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť, aby do 3 dní od jeho právoplatnosti zaplatil žalobcovi sumu 7 679 727,10 Sk (254 920,24 €) a trovy konania v sume 126 785,70 Sk (4 208,51 €).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si uplatnil voči žalovanému zaplatenie istiny 4 137 500,-- Sk, dlžných úrokov vo výške 13% ročne a vyčíslených k 30. 09. 2001 v sume 5 063 550,35 Sk a 13% úrokov ročne z istiny 4 137 500,-- Sk od 01. 10. 2001 do zaplatenia, a to titulom plnenia z úverovej zmluvy č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990 a jej dodatku č. 1 zo dňa 10. 04. 1990. Na základe tejto úverovej zmluvy V. pobočka Ž. poskytla S. a T. S. koncernový podnik Ž., P. úver na trvalo sa obracajúce zásoby (ďalej len „TOZ“) v sume 5 690 000,-Sk, s dohodnutou úrokovou sadzbou 6% ročne. Vzhľadom na vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd dospel k záveru, že úverová zmluva č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990, uzavretá podľa ustanovení Hospodárskeho zákonníka, je platným právnym úkonom, pretože má určité a zrozumiteľné

dojednanie ohľadne doby, do ktorej sa mal úver poskytnúť na základe tejto úverovej zmluvy. Ďalej súd uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že v predmetnej úverovej zmluve neboli dostatočne identifikované subjekty tak za B., ako aj za subjekt, ktorému sa úver na TOZ poskytol. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní neboli predložené originály listinných dôkazov - žiadosť o prevzatie pohľadávky zo dňa 25. 02. 1991 a potvrdenie o prevzatí pohľadávky zo dňa 06. 08. 1991, súd s poukazom na ust. § 121 O. s. p. konštatoval, že z ostatných sporov vedených pred krajským súdom mal preukázané, že úvery na TOZ boli z peňažného ústavu V. š. p. ú. prevádzané na K. B. P., s. p. ú. a následne po rozdelení ČSFR na K. B. B. š. p. ú., pričom tento prevod pohľadávok sa realizoval vo vzťahu k povinným subjektom-dlžníkom práve žiadosťami o prevzatie pohľadávok z úverov na TOZ a potvrdením o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že k takejto zmene veriteľa nemohlo dôjsť, keďže táto skutočnosť vyplýva nielen z obsahu predložených neoverených fotokópií, ale aj zo samotného konania žalovaného po prevzatí pohľadávky K. B. š. p. ú., B., ktorý v záznamoch z rokovania s peňažným ústavom nerozporoval existenciu tejto pohľadávky, pričom aj jeho právny predchodca A. š. p., N. odštepny závod Ž. v úverovej zmluve zo dňa 23. 05. 1996 (založená v spise na č. I. 16) deklaroval poskytnutie úveru na TOZ podľa špecifikácie uvedenej v článku III. tejto zmluvy. Na základe zisteného skutkového a právneho stavu súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi nesplatenú istinu úveru 4 137 500,-- Sk, výšku ktorej žalovaný v konaní nespochybnil.

Vo vzťahu k uplatnenému 13% ročnému úroku za poskytnutie úveru, ktorý žalobca k 30. 09. 2001 vyčíslil v sume 5 063 550,35 Sk súd uviedol, že odo dňa uzavretia úverovej zmluvy na TOZ a následného poskytnutia úveru si žalobca mohol za poskytnutie úveru uplatniť len dohodnutý 6% úrok, pretože 13% úrok si bolo možné uplatniť až v súvislosti s prevzatím pohľadávky K. B., s. p. ú., P., na základe žiadosti o prevzatie pohľadávky z úveru na TOZ a potvrdenia o prevzatí tejto pohľadávky, v listinách ktorých je uvedená úroková sadzba 13% ročne. Súd však nemal preukázané, odkedy bolo možné úrok za poskytnutie úveru uplatňovať, nakoľko žalobca nepreukázal dátum, kedy po 09. 02. 1990, t. j. uzavretí úverovej zmluvy, došlo k poskytnutiu úveru. Pokiaľ žalobca v špecifikácii žalovanej istiny a úrokov (založenej v spise na č. I. 206-207) k 31. 12. 1992 vyčíslil zostatok úrokov v sume 579 674,05 Sk, tak súdu nebolo zrejmé, akým spôsobom a za aké obdobie žalobca vypočítal úrok v takejto sume. S poukazom na uvedené krajský súd z uplatneného 13% ročnému úroku

za poskytnutie úveru a vyčísleného k 30. 09. 2001 v sume 5 063 550,35 Sk priznal žalobcovi sumu 3 542 227,10 Sk, ktorá zodpovedá výške úroku 13% ročne podľa špecifikácie založenej v spise na č. I. 206-207, a to za roky 1993 až 1998 a za rok 1999 za obdobie do 30. 06. 1999 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Vo vzťahu k uplatnenému 13% úroku z omeškania zo sumy 4 137 500,-- Sk od 01. 10. 2001 do zaplataenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol s poukazom na to, že Hospodársky zákonník neupravuje inštitút príslušenstva pohľadávky, preto žalobca si za obdobie od 01. 10. 2001 do zaplataenia mohol uplatniť tento nárok len v konkrétnej vyčíslenej čiastke, a nie formou príslušenstva pohľadávky.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, a to vyhovujúcemu výroku a závislému výroku o trovách konania, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že v konaní došlo k vade podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. tým, že súd prvého stupňa neakceptoval žiadosť právneho zástupcu žalovaného o odročenie pojednávania zo závažného dôvodu, ktorým bolo jeho sprevádzanie imobilnej manželky na špecializované odborné vyšetrenie-magnetickú rezonanciu, v dôsledku čoho odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a účinne brániť svoje práva, vrátane práva predložiť nové dôkazy, ktoré žalovaný získal tesne pred vytýčeným termínom pojednávania. Konštatovanie súdu, že právny zástupca žalovaného si mohol zabezpečiť účasť na pojednávaní prostredníctvom substitúta-iného advokáta neobstojí, pretože žalovaný so substitučným zastúpením nesúhlasil a výslovne trval na tom, aby ho na pojednávaní zastupoval osobne ním splnomocnený advokát Mgr. K. Poukázal na to, že novými dôkazmi (ktoré pripojil k odvolaniu) sú úverová zmluva č. 6/32099 zo dňa 29. 12. 1990 a dodatok č. 1 k nej zo dňa 14. 01. 1991, z ktorých vyplýva, že výnosom poskytnutého strednodobého úveru na zásoby bol splatený dlhodobý úver na TOZ, teda žalovaný nárok žalobcu zanikol plnením žalovaného najneskôr dňa 14. 01. 1991, t. j. ešte pred podaním predmetnej žaloby. Z opatrnosti namietol aj premlčanie nárokov z úverovej zmluvy č. 6/32099 v znení jej dodatku zo dňa 14. 01. 1991 s poukazom na ust. § 130 a § 131 Hospodárskeho zákonníka. Opätovne tiež poukázal na to, že podľa jeho názoru úverová zmluva č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990 neobsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy (určenie času, v ktorom B. poskytne úver a určenie času, kedy má organizácia úver splatiť), preto k jej platnému uzavretiu nedošlo. Ďalej namietal, že žalobca žiadnym zúčtovacím dokladom V., resp. iným dokladom nepreukázal poskytnutie úveru na základe úverovej

zmluvy č. 1/33009, s čím sa súd prvého stupňa nezaoberal. Namietal tiež, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s tým, že listinu „Potvrzení o převzetí pohledávky z úvěru na TOZ“ zo dňa 06. 08. 1991 žalobca predložil iba vo fotokópii (založená je v spise na č. l. 6), pričom v spise sa nachádza ešte jedna jej verzia (založená na č. l. 111-112), na ktorej však absentuje podpis konajúcej osoby, ktorá je uvedená na druhej strane listiny. Takúto listinu preto považuje za nulitný akt, na základe ktorého žalobcovi nemohol vzniknúť žiadny nárok. Ďalej uviedol, že na tento prípad nie je možné aplikovať ust. § 121 O. s. p. tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Je nemysliteľné, aby súd pri posudzovaní postúpenia konkrétnej pohľadávky, uplatnenej žalobcom v tomto konaní, vychádzal zo svojich poznatkov v iných sporoch, kde skúmal inú konkrétnu pohľadávku a iné konkrétne listiny k nej sa viažuce. K výške úrokov za poskytnutie úveru uviedol, že žalobca doteraz nepreukázal, že sporný úver poskytol, v akej výške a kedy, pričom povinnosť dlžníka splácať úver nevzniká uzavretím zmluvy, ale až po skutočnom čerpaní úveru, resp. jeho časti. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa mal v odôvodnení rozsudku uviesť, kedy a v akom rozsahu právny predchodca žalovaného čerpal finančné prostriedky na nákup konkrétnych zásob na základe úverovej zmluvy. Hoci súd konštatoval platnosť postúpenia spornej pohľadávky z V. na K. B., s. p. ú., P., nebol schopný uviesť konkrétny dátum postúpenia, a teda aj zmeny úrokovej sadzby zo 6% ročne na 13% ročne. Z týchto dôvodov navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť.

K odvolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie. Nesúhlasil s tým, že postupom súdu prvého stupňa bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, pretože neexistuje žiadny objektívny dôvod, pre ktorý by osobu na lekárske vyšetrenie musel sprevádzať výlučne manžel. Zdravotný stav rodinného príslušníka nemôže byť prekážkou plynulého súdneho konania. Mal pochybnosť, či predmetné vyšetrenie nebolo možné preložiť na iný termín, t. j. či predmetný dôvod nebol odvrátiteľný, resp. či nemal byť zo strany právneho zástupcu žalovaného predvídaný. Právny zástupca tiež mohol po skončení vyšetrenia manželky (skončilo o 7.00 hod.) odcestovať na pojednávanie súdu do Žiliny (vytýčené o 10.40 hod.), na ktoré mohol reálne prísť včas, resp. s minimálnym omeškaním. Poukázal aj na to, že zo strany právneho zástupcu žalovaného sa jednalo o tretiu žiadosť o odročenie pojednávania. K novým dôkazom uviedol, že úverová zmluva č. 6/32099 zo dňa 29. 12. 1990 v znení dodatku k nej nesúvisí s konaním v predmetnej veci, pretože v žiadnom z ustanovení neodkazuje na úverovú zmluvu č. 1/33009 a zároveň neobsahuje

žiadne ustanovenie, z ktorého by bolo možné „čo i len vyvodit“, že úverom poskytnutým na jej základe zanikol ktorýkoľvek z iných skôr poskytnutých úverov zo strany V., a. s. úverová zmluva č. 6/32099 neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobovali zánik alebo zrušenie inej úverovej zmluvy. Poukázal aj na to, že od začiatku súdneho konania žalovaný tvrdí, že jeho záväzok neexistuje, avšak do začatia konania na súde žalovaný, ako aj jeho právny predchodca rokovali so žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o spôsoboch vysporiadania záväzku a opakovane svoj záväzok aj uznali. V potvrdení výšky záväzku zo dňa 27. 03. 2001 žalovaný uznal svoj záväzok voči žalobcovi, ktorý vznikol z úveru na TOZ, ktorý ku dňu 31. 01. 2000 predstavoval 8 576 231,55 Sk. Opakovane v potvrdení zostatku na účte žalovaný a jeho právny predchodca potvrdil záväzok vyplývajúci z úveru na TOZ a jeho výšku, pričom žalobca súdu príkladmo predložil potvrdenie zostatku na účte ku dňu 31. 01. 1998, ku dňu 31. 12. 1995 a ku dňu 30. 06. 2001. Je nemysliteľné, aby žalovaný, resp. jeho právny predchodca permanentne uznávali záväzok vyplývajúci z úveru, ktorý by nebol poskytnutý, resp. záväzok evidovali v účtovníctve, hoci by neexistoval. Podľa Hospodárskeho zákonníka platí, že pokiaľ sa nepreukáže opak, potom uznaný záväzok v čase uznania trval. Žalovaný doteraz neposkytol relevantný dôkaz o tom, že úver nebol poskytnutý jeho právnemu predchodcovi. K uplatnenému 13% úroku uviedol, že z potvrdenia o prevzatí záväzku z úveru na TOZ zo dňa 06. 08. 1991 priamo vyplýva, že pohľadávka z úveru na TOZ bola prevzatá K. B., s. p. ú., P., dňom 01. 07. 1991, pričom v tomto potvrdení bola stanovená úroková sadzba vo výške 13% ročne. Žalobca si dohodnutý 13% ročný úrok uplatnil až od 01. 01. 1993. Bolo jeho právom, či si úrok uplatní v celej výške, resp. len v časti. Mal za to, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku presne špecifikoval za aké obdobie a z akého právneho titulu priznal žalobcovi uplatnený 13% ročný úrok. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti.

Predmetom konania je žalobcom uplatnené právo na zaplatenie sumy 7 679 727,10 Sk, pozostávajúcej z dlžnej istiny 4 137 500,-- Sk a dlžných úrokov v sume 3 542 227,10 Sk,

uplatnených vo výške 13% ročne za obdobie od 01. 01. 1993 do 30. 06. 1999, a to z titulu vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých na základe Ú. zmluvy č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990 a jej dodatku č. 1 zo dňa 10. 04. 1990, uzavretých podľa ust. § 382a Hospodárskeho zákonníka. Na základe tejto zmluvy V. pobočka Ž., poskytla S. a T. S. k. p., Ž., P. dlhodobý úver na TOZ v sume 5 690 000,-- Kčs pri dohodnutej úrokovej sadzbe 6% ročne.

Žalovaný mal záväzok nadobudnúť na základe zmluvy o predaji majetku štátu č. 1/2000 zo dňa 20. 01. 2000 (ďalej len "zmluva o predaji majetku štátu"), uzavretej s predávajúcim S. P. F., B.B., podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov. Podľa článku I. bodu 1 zmluvy o predaji majetku štátu predmetom tejto zmluvy sú veci, iné majetkové hodnoty, práva a záväzky, ktoré prešli na predávajúceho (ďalej len „privatizovaný majetok“) podľa zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov na základe privatizačného projektu A., š. p., N. odštepny závod Ž., prevádzka P., schváleného rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 558 zo dňa 13. 06. 1997, ktoré bolo zmenené rozhodnutím vlády SR č. 1/1999 zo dňa 04. 11. 1999 a na základe rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR o zrušení podniku bez likvidácie (alebo vyňatí časti majetku štátneho podniku). Podľa článku I. bodu 2 písm. c/ zmluvy sprivatizovaný majetok okrem iného tvoria iné majetkové hodnoty, práva a záväzky špecifikované v prílohe č. 7, 8, 9, 10, 12, 13, 16, 19, 21, 25, 26, 27, 28, 30 a 31 tejto zmluvy. Podľa článku I. bodu 5 zmluvy o predaji majetku štátu kupujúci sa zaviazal privatizovaný majetok prevziať, zaplatiť zaň predávajúcemu kúpnu cenu a plniť ostatné záväzky podľa tejto zmluvy. Článok II. zmluvy o predaji majetku štátu upravuje prechod iných práv a záväzkov. Podľa bodu 1 tohto článku zmluvy s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na kupujúceho práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, vrátane neznámych. Podľa článku XII. bodu 1 zmluvy kupujúci vyhlásil, že sa oboznámil so stavom privatizovaného majetku z účtovných dokladov a fyzickou obhliadkou. Podľa bodu 5 tohto článku neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú prílohy č. 1-31, ktoré sú ako prílohy označené a odsúhlasené zmluvnými stranami s uvedením dátumu odsúhlasenia. V spisovom materiáli sa však nenachádzajú prílohy k zmluve o predaji majetku štátu, v ktorých (v zmysle článku I. bodu 2 písm. c/ zmluvy) by mali byť špecifikované záväzky, ktoré žalovaný ako kupujúci prevzal s privatizovaným majetkom. Vzhľadom na námietky žalovaného je preto potrebné zistiť, či medzi týmito záväzkami je

v prílohách uvedený aj záväzok, vyplývajúci z úverovej zmluvy č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 10. 04. 1990. V prípade, že by tento záväzok nebol v žiadnej z príloh uvedený, bude potrebné zistiť, či tento záväzok prevzal žalovaný podľa článku II. bodu 1 zmluvy o predaji majetku štátu ako záväzok súvisiaci s privatizovaným majetkom, nakoľko podľa tohto ustanovenia zmluvy s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na kupujúceho práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, vrátane neznámych.

Napriek námietkam žalovaného o neexistencii záväzku vyplývajúceho z úverovej zmluvy č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990, v znení jej dodatku č. 1 sa v spise nachádza niekoľko listinných dôkazov, v ktorých žalovaný, resp. A., š. p., N. potvrdil existenciu tohto záväzku v písomných potvrdeniach o zostatku na účte 4327-60831025, a to napr. ku dňu 31. 12. 1995, ku dňu 31. 12. 1998, ku dňu 30. 06. 2001, ďalej v žiadosti žalovaného o reštrukturalizáciu úveru na TOZ zo dňa 20. 04. 2000 alebo žiadosti žalovaného o riešenie pohľadávky úveru TOZ zo dňa 28. 07. 2003, resp. v potvrdení výšky záväzku žalovaného zo dňa 27. 03. 2001. Existenciu záväzku žalovaný potvrdil aj vo viacerých záznamoch z rokovania so zástupcami K. B. B., š. p. ú., napr. v zázname zo dňa 06. 04. 2000. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 26. 03. 2002 tiež vyplýva, že na záväzok žalovaný čiastočne zaplatil sumu 269 673,90 Sk, resp. v júli 2003 sumu 100 000,-- Sk, ako žalovaný uviedol v žiadosti o riešenie pohľadávky úveru TOZ zo dňa 28. 07. 2003. Z vyššie uvedených dokladov vyplýva, že žalovaný v čase ich vyhotovenia nespochybňoval existenciu záväzku vyplývajúceho z úveru na TOZ v zmysle Ú. zmluvy č. 1/33009. V potvrdení výšky záväzku zo dňa 27. 03. 2001 žalovaný záväzok voči právnomu predchodcovi žalobcu - K. B. B. š. p. ú. uznal, pričom ku dňu 31. 12. 2000 záväzok dlžníka voči veriteľovi pozostával z istiny úveru 4 137 500,-- Sk a z úrokov vo výške 4 661 249,55 Sk, t. j. spolu 8 798 749,55 Sk. Pokiaľ dlžník uzná voči veriteľovi záväzok čo do dôvodu a rozsahu platí, že záväzok v čase jeho uznania existoval a dôkazné bremeno sa prenáša na dlžníka, ktorý musí preukázať, že uznal neexistujúci záväzok. Žalovanému sa doteraz v konaní nepodarilo vyvrátiť vyvrátiteľnú právnu domnienku o neexistencii uznaného záväzku (dlhu). Odvolací súd poukazuje aj na zmluvu o úvere zo dňa 23. 05. 1996, uzavretú medzi K. B. B., š. p. ú. a A., š. p. N. ku ktorej bol dňa 20. 10. 1999 uzavretý dodatok č. 1, právnym posúdením ktorej sa súd prvého stupňa doteraz nezaoberal.

Ďalej odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvého stupňa na to, že žiadosť o prevzatie pohľadávky z úverov na TOZ zo dňa 25. 02. 1991 a potvrdenie o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ zo dňa 06. 08. 1991 „tvoria nedielný celok, ktorý má náležitosti hospodárskej zmluvy“ (ako vyplýva z poslednej vety na druhej strane potvrdenia o prevzatí pohľadávky zo dňa 06. 08. 1991). Vzhľadom na námietky žalovaného predložil žalobca súdu originálne vyhotovenie žiadosti o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ zo dňa 25. 02. 1991, avšak potvrdenie o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ zo dňa 06. 08. 1991 predložil len vo fotokópii, pričom v spise sa nachádzajú dve potvrdenia zo dňa 06. 08. 1991. Potvrdenie založené na č. 1. spisu 6 je opatrené pečiatkou K. B., š. p. ú, P. a podpísané vedúcou osobou, pričom na potvrdení zo dňa 06. 08. 1991, ktoré je založené a č. 1. spisu 111-112, je v závere uvedené meno riaditeľa K. B., s. p. ú. Ing. M. P. avšak bez podpisu príslušnej osoby oprávnenej k takémuto úkonu. Uvedený rozpor sa súdu prvého stupňa nepodarilo v konaní odstrániť, v dôsledku čoho je predčasný jeho záver, že na základe žiadosti o prevzatie pohľadávky zo dňa 25. 02. 1991 a potvrdenia o prevzatí pohľadávky z úverov na TOZ zo dňa 06. 08. 1991 došlo k prevodu pohľadávky podľa Hospodárskeho zákonníka na K. B., s. p. ú., P., a to s poukazom na ust. § 121 O. s. p., keďže súd mal z ostaných sporov vedených pred krajským súdom preukázané, že úvery na TOZ boli z peňažného ústavu V., š. p. ú., prevádzané na K. B. P., s. p. ú. a vzhľadom na rozdelenie ČSFR následne na K. B. B. š. p. ú. Z ustanovenia § 121 O. s. p. vyplýva, že netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámene v Zbierke zákonov SR a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie. Odvolací súd súhlasil s námietkou, že v predmetnom spore bol súd povinný vykonať dokazovanie na zistenie žalovaným tvrdeného prevodu práva na základe k nemu sa viažucich listinných dôkazov, pretože aplikácia ust. § 121 O. s. p. v posudzovanom prípade neprichádzala do úvahy. Potvrdenie o prevzatí pohľadávky zo dňa 06. 08. 1991 má význam aj z toho dôvodu, že v tejto listine bola stanovená výška úroku 13% ročne. Na základe potvrdenia zo dňa 06. 08. 1991 a následného súhlasu organizácie s jeho obsahom do 14 od obdržania tohto listu malo dôjsť k zmene úrokovej sadzby zo 6% ročne, uplatnenej v úverovej zmluve č. 1/33009 zo dňa 09. 02. 1990 na úrok vo výške 13% ročne, čo potvrdil aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu. Z obsahu spisu však nevyplýva, či organizácia, ktorá obdržala potvrdenie zo dňa 06. 08. 1991, odoslala do 14 dní K. B., s. p. ú., P. list, v ktorom mala vysloviť súhlas s obsahom listu (vrátane zmenenej úrokovej sadzby na 13% ročne) zo dňa 06. 08. 1991.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na pojednanie veci samej pojednávajúce a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávajúce konať.

Podľa článku 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávajúce, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pri tom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dokazovanie, pričom uvedené sa vzťahuje aj na právneho zástupcu účastníka konania.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd nemá povinnosť odročiť pojednávajúce, ak o to účastník nepožiadá z dôležitého dôvodu. Dôležitosť dôvodu o odročenie pojednávajúce posudzuje súd podľa konkrétnych okolností a existenciu tohto dôvodu môže súd preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávajúce. Pokiaľ skutočnosť nie je v čase rozhodovania súdu o tejto žiadosti hodnoverne preukázaná, tak na dôvod o odročenie pojednávajúce, uvedený žiadateľom, nemožno vziať zreteľ.

Odvolačný súd, rovnako ako súd prvého stupňa, nepovažoval za dôležitý dôvod na odročenie pojednávajúce, dôvod – sprevádzanie imobilnej manželky na odborné vyšetrenie zo strany právneho zástupcu žalovaného v deň pojednávajúce súdu, pretože zo žiadosti právneho zástupcu žalovaného nevyplýva, že doprovod na vyšetrenie nebolo možné zariadiť iným spôsobom (napr. iným rodinným príslušníkom, resp. inou osobou), pričom právny zástupca tiež neuviedol, prečo po skončení vyšetrenia (o 7.00 hod.) nemohol vycestovať na pojednávajúce súdu do Žiliny, s určeným začiatkom o 10.40 hodine. Postupom súdu prvého stupňa (prejednaním a rozhodnutím veci v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu), preto nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom (ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Neúčast' účastníkov konania na pojednávajúce súdu dňa 10. 11. 2008 však

viedla k tomu, že súd prvého stupňa pred meritórnym rozhodnutím vo veci nezistil riadne skutkový a právny stav.

S poukazom na to, že súd prvého stupňa vo veci predčasne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového a právneho stavu, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa zaplata 7 679 727,10 Sk a v závislom výroku o trovách prvostupňového konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí vo veci (ust. § 224 ods. 3 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné podať odvolanie.

V Bratislave 23. septembra 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová